

UDC: 811.133.1'373.611

[https://doi.org/10.20235/lc.2013\(1\).04](https://doi.org/10.20235/lc.2013(1).04) | [Research Article Citations](#)

UNELE CONSIDERAȚII ASUPRA SUFIXELOR ȘI PREFIXELOR ÎN STRUCTURA NUMELOR DE ACȚIUNE¹ DIN LIMBA FRANCEZĂ /

SOME CONSIDERATIONS ON SUFFIXES AND PREFIXES IN THE STRUCTURE OF FRENCH ACTION NOUNS

Victoria MASCALIUC

Lecturer, MA

("Alec Russo" Balti State University, Republic of Moldova)

victoria.mascaliuc@usarb.md, <https://orcid.org/0000-0001-5325-2904>

Anjela COȘCIUG

Associate Professor, Ph.D.

("Alec Russo" Balti State University, Republic of Moldova)

angela.cosciug@usarb.md, <https://orcid.org/0000-0002-4720-8111>

46

Speech and Context, 1(5)2013

Rezumat

În articol, cercetăm prefixarea și sufixarea drept modalități de formare a numelor de acțiune în limba franceză.

Cuvinte-cheie: nume de acțiune, prefixare, sufixare, nominare

Abstract

The article under discussion focuses on suffixation and prefixation as ways of forming nouns of action in French.

Keywords: noun of action, prefixation, suffixation, nomination

În articolul de față, ne propunem să prezentăm natura sufixelor și prefixelor care se întâlnesc cel mai des în structura numelor de acțiune franceze și care, după părerea unor lingviști, ar sta la baza formării, în bună parte de la verbe prefixate deja sau nu, a unităților în cauză.

1. Sufixul în structura numelor de acțiune franceze

H. Mitterand consideră că toate numele de acțiune din limba franceză provin, prin sufixare, de la verbele de acțiune din limba dată². Dânsul distinge:

- (1) nume de acțiune formate de la verbe de acțiune cu sufixe primitive, detipul lui *-aison*: (*comparer* > *comparaison*;
- (2) nume de acțiune formate de la verbe de acțiune cu sufixe împrumutate din alte limbi, de tipul lui *-(a)tion* < *actionem* (lat.): *composer* > *composition*.

Autorii dicționarului „Le trésor de la langue française informatisée” atenționează, cu privire la *-aison*, cel mai vechi, în concepția lor, și mai cunoscut sufix de formare de la verbe (și, mai cu seamă, de la cele de conjugarea întâi și a treia) a numelor de acțiune în franceză (*comparer* > *comparaison*, *prendre* > *pendaison*, *tondre* >

tondaison), că și acesta ar descinde de la latinescul *actionem* și că, în această limbă, unitatea în cauză ar fi avut înțelesul de *maturizare a recoltei* și ar fi fost folosită în agricultură. O dovadă, în acest sens, ar fi, după ei, unitățile *jeûnaison* (= *temps du jeûne*) și *moustaison* (= *période de la vendange*), formate cu sufixul *-aison*, care mai exprimă încă sensul în cauză, în franceza contemporană.

Se observă ușor că unele dintre verbele, de la care se pretinde că ar fi provenit numele de acțiune în *-aison* din franceza contemporană, au dispărut deja. E cazul, de exemplu, al unităților *cargaison* (care ar proveni de la vechiul verb *cargar* > *charger*), *véraison* (care ar proveni de la vechiul verb *vairar* cu sensul de *commencer à prendre couleurs, à mourir*).

Autorii dicționarului menționat mai sus atestă și faptul că sufixul *-aison* a suferit unele schimbări de-a lungul timpului, dând naștere unor sufixe de tipul lui *-ison*, care se întâlnește în numele de acțiune, care ar descinde de la verbele de conjugarea a doua: *guérir* > *guérison*. După ei, și sufixul *-tion* este foarte productiv în crearea numelor de acțiune franceze, începând încă cu sec. al XVI-lea. Mai mult ca atât, Dâșii susțin că acest sufix, dar și sufixul *-ance* concurează, un timp oarecare, cu sufixul *-aison* în formarea, de la verbe, a numelor în cauză: *délivrer* > *délivraison/délivrance*, *dériver* > *dérivaison/dérivation*, *former* > *formaison/formation*.

Și A. Dauzat include, în „Dictionnaire étymologique et historique du français”, nume de acțiune, formate de la verbe cu sufixul *-tion*, pe care îl consideră însă de origine greco-latină. Dâșul susține că numele în *-tion*, dar și cele în *-sion*, exprimă fie o acțiune în desfășurare, fie rezultatul unei acțiuni³: *décontracter* > *décontraction*. Cercetătorul include, în dicționarul său, nume de acțiune, formate de la verbe și cu alte sufixe, dar care exprimă aceeași acțiune în desfășurare sau rezultatul acesteia, ca și numele în *-tion* sau *-sion*: (a) *-(iss)age* (sufix de origine greco-latină, care ar proveni de la *-aticum*): *atterir* > *atterissage*, *assembler* > *assemblage*, *coder* > *codage*, *doubler* > *doublage* etc.; (b) *-(iss)ement* (și el sufix de origine greco-latină, care ar proveni de la *-amentum*): *assagir* > *assagissement*, *grelotter* > *grelottement*.

Cu referire la acțiunea în desfășurare sau rezultatul acesteia, F. Jenkins⁴ susține că acestea sunt exprimate de:

- (a) numele de acțiune masculine, sufixate cu *-age*, *-at* sau *-ment*: *lavage*, *achat*, *commencement*;
- (b) numele de acțiune feminine, sufixate cu *-ion*, *-ison* sau *-ade*: *discussion*, *guérison*, *promenade*.

Mai mult ca atât, cercetătorul atestă că, cu sufixele *-age*, *-ment* și *-tion*, se pot forma nume de acțiune de la aceeași rădăcină verbală: *abattre* > *abattement/abattage*, *aérer* > *aération/aérage* etc. În acest caz, numele sufixat cu *-tion* sau *-age* este unul neînsuflețit („Il lui fait l’aération des poumons”. „L’abattage des arbres par le bucheron a lieu en automne”), iar cel sufixat cu *-ment* este urmat de un nume însuflețit („L’abattement de Paul après ce résultat m’inquiète”).

F. Jenkins concluzionează că, de cele mai dese ori, numele de acțiune franceze sunt formate de la verbe cu sufixele *-age* și *-tion*, care denumesc noile realizări în domeniul științific sau industrial.

Pentru A. Battye însă, aceste sufixe sunt *-age*, *-ment* și *-tion*⁵. Dânsul afirmă că sufixele *-ment* și *-age* stau la baza formării, de la verbe, a numelor de acțiune masculine și abstracte (*abattre* > *abattement*, *décourager* > *découragement*, *effarer* > *effarement*, *s’égarer* > *égarement*, *laver* > *lavage* > *passage*), iar *-tion* participă doar la formarea, de la verbe, a numelor abstracte de genul feminin (*importer* > *importation*, *orienter* > *orientation*, *préparer* > *préparation*). Cercetătorul atestă și unele cazuri, după el, interesante cu referire la formarea, de la verbe, a numelor de acțiune. De exemplu, Dânsul consideră că de la verbele *tolérer*, *assurer*, *donner*, *noyer* și *humilier* s-au format numele *tolérance* (și nu *tolération*), *assurance* (și nu *assuration*), *donnation* (și nu *donnage*), *humiliation* (și nu *humiliage*), *noyade* (și nu *noyage*).

Generalizând unele cercetări cu referire la numele de acțiune franceze, N. Katogoșcina, de comun acord cu A. Dauzat și A. Battye, consideră că trebuie să distingem, în acest caz, unități derivate doar cu:

- (a) *-age*, un sufix care formează nume de acțiune de la verbele cu sensul acțiunii sau al rezultatului acesteia: *adoucir* > *adoucissage*, *assouplir* > *assouplissage*, *blanchir* > *blanchissage*. De obicei, unitățile lexice derivate cu acest sufix pătrund în lexicul francez tehnic sau industrial, dar uneori și în cel cotidian;
- (b) *-ation*, cel mai productiv sufix în limba franceză, cu care sunt formate, de cele mai dese ori, numele de acțiune abstracte: *explication*, *solicitation* etc.⁶
- (c) *-ment*, un sufix cu funcție identifică celei a sufixului *-age*, cu care acesta concurează în multe cazuri: *décaper* > *décapagement*, dar și *décapage*; *défrichir* > *défrichement*, dar și *défrichage*. Totuși, spre deosebire de numele în *-age*, cele în *-ment* au semnificații mai abstracte, iată ce de ele sunt întrebuințate mai des în științele exacte, în psihologie, filosofie și tehnică.

Și pentru lingvista rusă N. Lopatnikova⁷, principalul sufix în crearea, de la verbe, a numelor de acțiune franceze este *-ation*, care, ca și derivatele sale, ar proveni de la una dintre unitățile latinești *-ationem*, *-itionem*, *-tionem* sau *-ionem* și ar avea sensul de acțiune, sau de rezultat al acesteia⁸. În continuare, savanta menționează că derivatul cel mai important al acestui sufix este *-tion* și că numele cu acest sufix sau sunt împrumutate din latină, sau

derivă de la verbele franceze: *distribution* < *distribuer*.

J. Dubois subliniază însă că sufixele cu sensul de acțiune sau de rezultat al acesteia sunt mult mai numeroase în franceză, decât cele evidențiate de majoritatea lingviștilor (*-age*, *-ation*, *-ment*). Astfel, Dânsul citează și sufixele *-ification*, *-isation*, *-ition*, *-sion*, *-ssion*, *-xion* etc.⁹. Toate acestea, în viziunea cercetătorului, provin însă de la *-ation*.

Analizând, la rândul său, sufixele care formează, de la verbe, numele cu sensul de acțiune (favorabilă, nefavorabilă, ritmică sau aritmică, efectuată pe o anumită porțiune de timp sau spațiu), rezultat al acesteia¹⁰ sau o simplă ocupație (*-ade* (*débandade*, *reculade*, *galopade*, *glissade*, *roulade*, *promenade*, *ruade*), *-aison* (*fauchaison*, *fenaison*, *fleuraison*), *-ment* (*commencement*, *déplacement*), *-ance* (*vengeance*, *obéissance*, *surveillance*, *délivrance*), *-erie* (*agacerie*, *vanterie*, *tuerie*, *tromperie*), *-is* (*cliquetis*, *gargouillis*, *gribouillis*), *-isme* (*journalisme*, *alpinisme*, *culturisme*, *suivisme*), *-ure* (*échancrure*, *déchirure*, *écorchure*, *piqûre*, *meurtrissure*)), N. Lopatnikova atestă, cu referire la *-ment*, că acesta a fost des întrebuițat în crearea numelor franceze timp de multe secole și nu doar în secolul al XX-lea și că, prin acest sufix, sunt formate nume de acțiune de la radicalul verbal, dar și de la cel nominal sau chiar adjectival, și aceste unități:

- (a) denumesc fenomene ale naturii și procese: *assoupissement*, *avènement*, *endormissement*, *étincellement*, *miroitement*, *rougeoiment*, *scintillement*, *verdoiment* etc.;
- (b) denumesc mișcarea unor obiecte (*écoulement*, *giclement*, *jaillissement*, *remuement*, *ruissellement*, *tournoiement*, *vacillement* etc.) sau a unor ființe (*accoudement*, *accroupissement*, *agenouillement*, *boitement*, *cillement*, *clignement*, *prosternement* etc.);
- (c) redau sunetele produse de animale sau de om: *aboiment*, *balbutiement*, *bégalement*, *bêlement*, *beuglement*, *chuchotement*, *fredonnement*, *jappement*, *hennissement*, *grincement*, *grondement*, *miaulement*, etc.

Pentru autorii dicționarului „Le trésor de la langue française informatisée” însă, sufixul *-ment* și-a pierdut din importanță în ultimul timp, în formarea numelor de acțiune, atunci când a fost parțial înlocuit de sufixul *-age*, care a început să participe chiar și la formarea numelor care desemnează operațiuni tehnice. Cu referire la majoritatea numelor, formate cu ultimul sufix, cercetătorii nominalizați pretind că aceste unități ar deriva doar de la verbe și ar avea atât sens concret, cât și figurat. Astfel, numele *pressurage* care provine de la verbul *pressurer* poate avea sensul concret de „presare a unui fruct sau gramineu cu scopul obținerii din el a unui lichid” (*le pressurage du raisin*) sau cel figurat de „exploatare” (*le pressurage de la population par l'occupant*). Dânsii atenționează că și alte sufixe (de exemplu *-ade*, *-aison*, *-ance*, *-erie*, *-is*, *-isme*, *-ure*), menționate de N. Lopatnikova ca foarte productive astăzi în crearea numelor franceze, în realitate, și-au pierdut din productivitate în ultimul timp. Probabil, una dintre cauze ar fi împrumutul intens din engleză a numelor, care face aproape inutilă derivarea intralingvă.

Din cele expuse în acest paragraf, reiese, în primul rând, că:

- (1) sufixele care se întâlnesc în structura numelor de acțiune din franceza contemporană ar avea o istorie a lor, în sensul că ar proveni de la anumite unități din limba latină sau chiar din cea franceză;
- (2) numele de acțiune din franceza contemporană ar deriva atât de la un verb, cât și de la un nume sau adjectiv de acțiune, așa cum susțin explicit sau implicit N. Lopatnikova și autorii dicționarului „Le trésor de la langue française informatisée”.

2. Prefixul în structura numelor de acțiune franceze

2.1. Introducere

Se consideră că prefixarea este una dintre cele mai vechi modalități de îmbogățire a vocabularului unei limbi. De-a lungul timpului, ea a fost concepută diferit de cercetătorii din diferite școli lingvistice. De exemplu, reprezentanții lingvisticii clasice, precum F. Diez și A. Damesteter, considerau prefixarea drept formă a compunerii, grație naturii prefixelor. Astfel, cele din limba franceză, după cum afirmă L. Bauer¹¹, erau luate de acești savanți drept unități echivalente formal cu adverbele sau prepozițiile acestei limbi, sau drept unități care provin de la adverbele sau prepozițiile din latină, adică drept unități independente, care pot forma, prin compunere, alte unități lingvale. În calitate de argument, erau aduse verbele de tipul *surcharger*, *surestimer*, *sousmettre*, formate cu prefixele *sur-* și *sous-*, care sunt folosite, în limba dată, și ca unități semantic independente (*mettre qch. sur/ sous la table*).

După D. Amiot¹² însă, prefixele franceze ar trebui coraportate semantic nu doar cu adverbele și prepozițiile acestei limbi sau ale limbii latine, ci și cu particulele franceze. Astfel, susține, în continuare, savantul, prefixul *sur-*, în verbele *surcharger* și *surestimer*, are sensul unei particule.

Asupra faptului că prefixele ar avea și un contur semantic pe lângă cel expresiv, insistă și A. Dauzat, J. Dubois, H. Mitterand care, în „Dictionnaire étymologique et historique du français”, delimitează o serie de prefixe care poartă un anumit sens, făcând însă, totodată, diferență între prefixele care participă la compunerea cuvintelor (și au sens independent, de tipul lui *non* din *non-indépendant*) și cele care participă la formarea cuvintelor franceze ca unități non-independente (de tipul lui *re-*: *reconstruire*).

Același lucru îl afirmă și Ch. Bally¹³ care însă atestă paralel faptul că, începând cu secolulul al XX-lea, prefixarea își pierde din importanță ca procedeu derivativ independent, fapt ce se explică prin aceea că, odată cu trecerea timpului, prefixul pierde din autonomie și se anexează rădăcinii, constituind un tot întreg cu aceasta.

Să înțelegem că, la această etapă, începe să prevaleze prefixarea cu unități non-independente de tipul *de-/dé*, *dis-*, *in*, *re-/ré* etc. sau unitățile formate cu prefixul *contre-* (*contre-manifestation*) încep să fie ortografiate în așa fel, încât să

nu mai dea în vileag atât de explicit compunerea prin care au fost formate și care este explicitată, cel mai reușit, prin cratimă: *contrebalancer*, *contremaître* etc. În acest caz însă, după cum menționează, pe bună dreptate, Ch. Bally, prefixul devine unitate lipsită de sens autonom.

2.2. Nume de acțiune cu prefixe

După cum o atestă o serie de lingviști, numele de acțiune care cumulează în structura lor și prefixe (zicem în așa fel, deoarece, în lumina teoriei N. Lopatnikova, J. Pichon¹⁴, H. Mitterand¹⁶ și a autorilor dicționarului „Le trésor de la langue française informatisée”, numele de acțiune franceze cu prefixe ar putea deriva de la alte nume de acțiune, formate deja prin sufixare: *coproduction* < *production* sau de la verbe de acțiune, formate deja prin prefixare, de tipul lui *coproduire* > *coproduction*) se întâlnesc, cu frecvență diferită, în franceza contemporană. Astfel, J. Pichon¹⁴ menționează că unitățile în *non*, prefix alăturat radicalului nominal - *non-collaboration*, *non-versement* etc. – sunt cele mai frecvente în limba dată. După I. Timescova și Tarhova însă, la ora actuală, numele de acțiune franceze înglobează, de cele mai dese ori, o serie întreagă de prefixe cu productivitate diferită: *anti-*, *contre-*, *dé*, *dis-*, *en-*/*em-*, *in-*, *inter-*, *non(-)*, *re-/ré*, *sous-*, *sur-*, *super-*¹⁵ (*antimilitarisme*, *contre-espionnage*, *dépersonnalisation*, *disparition*, *encadrement*, *emplacement*, *incompréhension*, *intercommunication*, *non-intervention*, *repoussement*, *réanimation*, *sous-exposition*, *surproduction*, *superposition*). H. Mitterand¹⁶ atenționează, pe bună dreptate, că aceleași prefixe din șirul menționat de I. Timescova și V. Tarhova se pot combina atât cu tema verbală, cât și cu cea nominală în structura numelui de acțiune francez: *reconnaître* - *reconnaissance*, *indisposer* - *indisposition* etc. (ceea ce pune încă o dată, după părerea noastră, un semn de întrebare cu referire la proveniența numelor de acțiune cu prefixe în structura lor, în sensul dacă acestea derivă, prin prefixare, de la un alt nume de acțiune (*coproduction* < *production*) sau de la un verb de acțiune, format deja prin prefixare (*coproduction* < *coproduire*). Lingvistul preîntâmpină însă că nu există încă date statistice suficiente, în baza cărora ar putea fi calculat randamentul unui sau unor prefixe în structura numelor în cauză. Ceea ce se știe doar e faptul că, în limba franceză:

- prefixele, în numele de acțiune, se întâlnesc mai rar decât în verbele sau adjectivele de același tip [*ceea ce ne-ar face să credem că numele de acțiune cu prefixe în structura lor ar deriva de la alte nume de acțiune?! - V.M., A.C.*];
- prefixele populare *de-* și *re-* se întâlnesc mai frecvent în numele de acțiune franceze cu prefixe, în comparație cu cele savante *ré-* și *dis-*;
- prefixele de origine latină *a-*, *dé-*, *en-* și *in-* se întâlnesc cel mai frecvent în structura acestor nume.

Cu referire la același subiect, J. Dubois și L. Guilbert¹⁷ informează că limba franceză, începând cu secolul al XVI-lea, și-a creat sau a moștenit/împrumutat din limba-mamă sau din alte limbi o totalitate de prefixe

„nominale” care depășește lista celor citate de I. Timescova și V. Tarhova. Dânșii includ, în totalitatea cu pricina, și prefixele *archi-*, *auto-*, *co-*, *extra-*, *hyper-/hypo-*, *pré-*, *semi-*, *supra-*, *ultra-*: *archiproduction*, *autodétermination*, *coproduction*, *extrapolation*, *hyper/hypocréation*, *préformation*, *semi-remplissage*, *supramigration*, *ultra-culturisme*.

Ceea ce am observat în cadrul cercetării numelor de acțiune din perspectiva structurii lor e faptul că anumite prefixe se întâlnesc regulat, în numele de acțiune, cu anumite sufixe. Astfel, sufixul:

- age se întâlnește, în aceleași nume de acțiune, cu prefixele *contre-* (*contre-espionnage*), *semi-* (*semi-remplissage*);
- ance se întâlnește, în aceleași nume de acțiune, cu prefixul *re-* (*reconnaissance*);
- ion, -tion sau -xion se întâlnește, în aceleași nume de acțiune, cu prefixele *archi-* (*archiproduction*), *auto-* (*autopropulsion*), *co-* (*cogestion*, *coproduction*), *dé-* (*débudgétisation*, *décompression*, *décongestion*, *décontraction*, *déglutination*, *dépopulation*, *désinfection*, *désobstruction*, *dévaluation*), *extra-* (*extrapolation*), *hyper-/hypo-* (*hyper/hypocréation*), *i-/in-* (*irréflexion*, *insoumission*, *insubordination*); *inter-* (*intercommunication*), *non-* (*non-intervention*), *pré-* (*préfabrication*), *pré-* (*préformation*), *re-* (*reconstruction*), *supra-* (*supramigration*), *sur-* (*surpopulation*);
- isme se întâlnește, în aceleași nume de acțiune, cu prefixele *anti-*, *ultra-* (*antimilitarisme*, *ultra-culturisme*);
- ment se întâlnește, în aceleași nume de acțiune, cu prefixele *dé-* (*déplacement*), *en-* (*endormissement*);
- ure se întâlnește, în aceleași nume de acțiune, cu prefixele *é-*, *dé-*, *ré-* (*échancrure*, *déchirure*, *réécriture*).

Acest fapt confirmă încă o dată presupunerea lui H. Mitterand cu privire la frecvența numelor de acțiune cu prefixe în limba franceză.

Concluzii

Din cele expuse în articol, reiese, în primul rând, că numele de acțiune, în limba franceză, este o unitate cu o structură dintre cele mai complexe și variate. La ora actuală, aproape toți specialiștii în domeniu consideră că unitatea în cauză derivă, prin anumite sufixe, de la verbul de acțiune. Puțini sunt acei care atestază faptul că ea ar fi formată de la adjective și alte nume. Această situație ne face să conchidem că originea numelor de acțiune și, mai cu seamă, a celor care cumulează, în structura lor, prefixe, nici pe departe nu este încă stabilită cu exactitate, în pofida unui număr impunător de studii și cercetări, în sensul că nu se știe precis, dacă ea (de exemplu, unitatea *coproduction*) este formată doar prin sufixare de la verbele de acțiune, formate deja prin prefixare de la alte verbe (de exemplu, verbul *coproduire* de la verbul *produire*) sau ea derivă, prin prefixare, de la un alt nume de acțiune (de exemplu, de la numele *production* > *coproduction*). Rezolvarea acestei probleme deschide noi perspective de cercetare în domeniul numelor de acțiune.

Note

¹Prin termenul *nume de acțiune*, se concepe, de cele mai dese ori, substantivul cu sens de acțiune, care ar proveni de la un verb și care ca acesta ar nominaliza o acțiune.

²Mitterand, 1996, p. 38.

³Dauzat *et alii*, 1993, p. 9.

⁴*apud* Fagyal, 2006, pp. 139-161.

⁵Battye, 2000, pp. 146-158.

⁶*apud* Лопатникова, 1971, p. 201.

⁷Лопатникова, 1971, pp. 90-96.

⁸Dar printre numele cu sufixul *-tion*, mai există acelea ce indică instrumentul acțiunii (*verbalisation* etc.) sau un proces (*évaporation*, *cicatrisation* etc.).

⁹Dubois, 1962, p. 13.

¹⁰După Henri Mitterand, numele de acțiune, în funcție de sufix, pot exprima valori perfective sau imperfective: „Les suffixes de substantifs peuvent se répartir sémantiquement en suffixes de noms d'action ou de résultat de l'action, c'est-à-dire à valeur imperfective ou perfective” (Mitterand, 1996, p. 41).

¹¹Bauer, 2005, pp. 97-107.

¹²Amiot, 2004, pp. 183-192.

¹³Bally, 1965.

¹⁴*apud* Tchesnovitch, 1981, pp. 33-35.

¹⁵Timeskova *et alii*, 1967, pp. 45-48.

¹⁶Mitterand, 1996, pp. 35-38.

¹⁷*apud* Кубрякова, 1976.

Referințe

Amiot, D. (2004). Between Compounding and Derivation: Elements of Word Formation corresponding to Prepositions. In: *Morphology and its Demarcations* (pp. 183-192). John Benjamins Publishing Company.

Bally, Ch. (1965). *Linguistique générale et linguistique française*. Berne.

Battye, A., Hintze, M., Rowlett, N. (2000). *The French Language Today: A Linguistic Introduction*. Routledge.

Bauer, L. (2005). The Borderline between Derivation and Compounding. In: *Morphology and its Demarcations* (pp. 97-107). John Benjamins Publishing Company.

Dauzat, A., Dubois, J., Mitterand, H. (1993). *Dictionnaire étymologique et historique du français*. Larousse.

Dubois, J. (1962). *Etude sur la dérivation suffixale en français moderne et contemporain*. Librairie Larousse.

Fagyal, Z. (2006). *French: A Linguistic Introduction*. Cambridge University Press.

Mitterand, H. (1996). *Les mots français*. Presses Universitaires de France.

Tchesnovitch, E. (1981). *La lexicologie française*. Prosveshenie.

Timeskova, I.N., Tarhova, V.A. (1967). *Essai de lexicologie du français moderne*. Prosveshenie.

*** *Trésor de la langue française informatisée*. <http://www.atilf.fr/Les-ressources/Ressources-informatisees/TLFi-Tresor-de-la-Langue-Francaise/> (= TLFi).

Кубрякова, Е.С. (1976). Деривация, транспозиция, конверсия. В: ВЯ, 5, 65-74 / Kubryakova, E.S. (1976). Derivaciya, transpoziciya, konversiya. V: VYa, 5, 65-74.

Лопатникова, Н.Н., Мошковиц, Н.А. (1971). *Лексикология современного французского языка*. Наука / Lopatnikova, N.N., Moshkovich, N.A. (1971). *Leksikologiya sovremennogo francuzskogo yazyka*. Nauka.